

Herrens bebådelse 2021

Idag får vi böja knä under trosbekännelsen, när vi bekänner vår tro på inkarnationen och säger ”och han blev människa”. Det är egentligen bara idag och vid julens mässor som vi under Credo faller ner i tillbedjan inför det oerhörda mysterium som det är att Guds enfödde Son ville ”födas som människa bland människor” (dagens prefation). Samtidigt är det tradition att vi varje dag – tre gånger – i Angelus-bönen kommer ihåg detta stora och omvälvande faktum: Gud blir människa för att vi skall bli gudomliggjorda – som kyrkofäderna sammanfattar vår kristna tro. Vi kan aldrig till fullo förstå och ta till oss allt det som inkarnationen innebär. I Kristi mysterium finns det stora, underbara grottor – säger Johannes av Korset - som vi kan utforska allt mer och mer i tro, hopp och kärlek. Det finns ständigt nya och oväntade facetter och nådegåvor att upptäcka i Jesus. Ju mer vi lever oss in i vår relation till honom och blir befästa i bönen vänskap med honom, desto mer skatter kommer vi att finna. Då kan vi också ”bli allt mer lika honom i den härlighet som han delar med dig” som vi ber i dagens kollektbön, när vi får tacka vår himmelske Fader för att han sänt oss sin Son.

Inkarnationen är Guds stora gåva och nåd till oss och hela vår värld. Liturgin påminner oss om att kyrkan, Kristi mystiska kropp, kommer till samtidigt: ”du lade grunden för in kyrka när din ende Son blev människa” (bön över offergåvorna). Det är för vår skull, för vår frälsnings skull som Gud blir människa och vill samla oss alla i sin kyrka och ge oss sin frälsande nåd. Människan sätts verkligen i centrum. Vi kan till och med säga att Gud blir människa först efter mänskligt godkännande och medgivande. Dagens evangelium visar hur ängeln kommer med budskapet till Maria och artigt väntar på hennes ja till det stora som skall ske. Så stor respekt har Gud för människans frihet. Han tvingar sig inte på. Han ber om tillstånd att få dela vår mänskliga verklighet. Samtidigt har han utvalt en person som är ”högt benådad” (Luk 1:28), Jungfru Maria, för att hon – i allas namn - skall säga ja till sin uppgift att ta emot världens frälsare i sitt jungfruliga sköte. I Jungfru Maria ser vi hur Guds nåd och mänskliga frihet möts och bär frukt. ”Ingenting är omöjligt för Gud” (Luk 1:37). Vi kan aldrig helt förstå detta mysterium, att Gud i sin nåd gör allt och att samtidigt människan i sin frihet gör allt vad hon kan genom att till fullo bejaka och medverka med nåden. Ingen är friare än Maria i sitt helhjärtade ja till Gud och i det uppdrag hon får.

I Lukas’ skildring av bebådelsen får vi inte bara en underbar ikon av själva inkarnationens mysterium, utan också en bild av vad det innebär att Gud möter en människa och tas emot av henne. Vi kan se det som en sinnebild för vad bönen innebär. Gud talar, ofta i det fördolda och i tystnad, men han har alltid ett budskap till oss som vi försöker ta emot och bejaka. Att be är att be-jaka, be-svara Gud och

låta sig älskas av honom, samtidigt som vi får ett uppdrag. Naturligtvis fick Jungfru Maria ett helt unikt uppdrag att bära Guds Son och föda honom till världen. Jesus vill också födas och ta gestalt i oss, så att han genom oss kan förmedla sin nåd och kärlek till världen. Marias uppgift är unik, men samtidigt är hon urbilden av vad det innebär att öppna sig helt för Gud och vad han vill göra med oss. Också vi har funnit nåd hos Gud. Den helige Ande har kommit över oss och den Högstes kraft vilar över oss. I Maria finner vi modellen för hur vi skall ta emot Gud i vårt liv och låta oss älskas av honom och så tas i hans tjänst för tid och evighet. Hennes svar måste också bli vårt svar: ”Jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt” (Luk 1:38).

Hela vårt liv får vi lära oss att säga ja till Gud och hans vilja. Själva vårt liv ställer oss ständigt inför nya valmöjligheter. Varje gång på nytt får vi öva in detta lilla ja-ord, som är det största och högsta som vi kan säga till Gud. Det är en omtumlande och omskakande verklighet när det går upp för oss att Gud själv tålmodigt och ödmjukt väntar på vårt ja – liksom han gjorde vid bebådelsen. Den Allsmäktige tvingar sig aldrig på. Han respekterar vår frihet, men han ger oss samtidigt nådens kraft som hjälper oss att bejaka hans kärlek och uppdrag. Det måste liksom säga ”klick” mellan vår frihet och hans nåd. Det måste ”funka” mellan oss liksom i varje äkta kärleksrelation. När vi väl har lärt oss detta, får livet ett helt annat djup och mening. Vi sveps med av Andens vind och följer med fogligt och följsamt när Gud talar och handlar i och genom oss.

”Se, jag har kommit för att göra din vilja” (Heb 10:9, 5), ”säger Kristus när han inträder i världen”. Det är hans stora glädje att göra Faderns vilja. Genom nåden får vi dela hans helhjärtade ja till Fadern och göra det till vårt. *I Kristus* - som Paulus ständigt upprepar – får vi ta emot Faderns vilja och uppdrag. *I Kristus* finner vi allt vad vi behöver för att leva enligt Guds vilja och till hans ära. ”Se, här är jag” (Heb 10:6) kan vi säga gång på gång med Kristus. ”Må det ske med mig som du har sagt” (Luk 1:38), kan vi säga gång på gång med Maria.

Sedan Gud har fötts till vår jord, har allt förändrats. Han stiger ner för att bli Gud-med-oss, Immanuel. Vi får höjas upp till honom för att bli ett med honom i trons, hoppets och kärlekens nya liv. När Gud stiger ner till oss och blir människa är det som om han höjer hela mänskligheten upp till sig för att rena, frälsa och helga den. Himlen har kommit ner till oss och jorden har kommit upp till himlen. Vi får ana något av den eviga härligheten, när Gud antar mänsklig gestalt, talar till oss med mänskliga ord, ja, när han förvandlar bröd och vin till sin förhärligade kropp och blod. Allt detta sker för vår skull, för vår helgelse. ”Efter denna Guds vilja har vi helgats genom att Jesu Kristi kropp blev offrad en gång för alla” (Heb 10:10). Allt hänger ihop, från bebådelsen via korset till uppståndelsen.

